

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Martiny Weissové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **V. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-86050-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2017, č. j. OAM-16877-22/DP-2016, kterým byla podle § 46 odst. 1 a 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, podaná podle § 45 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítal, že se správní orgány v rozporu s § 36 odst. 1 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) nevypořádaly se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Konkrétně žalobce správnímu orgánu I. stupně dne 18. 4. 2017 předložil daňové přiznání a dne 6. 6. 2017 platební výměr. Uvedl, že oba doklady doložil před tím, než bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno, resp. než mu bylo doručeno, tj. dne 7. 6. 2017. Žalobce nesouhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, který daňové přiznání bezdůvodně odmítl a platební výměr ignoroval. Žalobce dodal, že i kdyby platební výměr byl doložen po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měla žalovaná povinnost se jím zabývat jako novou skutečností ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce dále namítal nezákonný postup správních orgánů v rámci posouzení dostatečných prostředků k pobytu. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí doložil daňové přiznání za rok 2016 a platební výměr za rok 2016. Žalobce nesouhlasil s tím, že daňové přiznání nelze použít jako podklad pro doložení dostatečných prostředků k zajištění pobytu na území. Uvedl, že žalobce doložil daňové přiznání a nikoliv výpis z účtu, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně již měl toto přiznání podané. Poukázal na to, že § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců neobsahuje přesné určení, jakými doklady je možné doložit zajištění prostředků. Žalobce měl za to, že je možné analogicky odkázat na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který upravuje požadavky na doklady o zajištění prostředků k pobytu pro pobyty trvalé, přičemž toto ustanovení explicitně v první řadě uvádí, že příjmy ze samostatné činnosti je nutné doložit prostřednictvím daňového přiznání a až konsekventně, pokud daňové přiznání nedostačuje, je možné požadovat platební výměr. Žalobce tedy postupoval v souladu se zákonem a nadto následně doložil i platební výměr. Nesouhlasil s tím, že platební výměr nebylo možné akceptovat, pokud nebyl doložen výpis plateb na správu sociálního zabezpečení, a dodal, že tento doklad není zákonem požadovaným dokladem. Namítal, že neakceptování daňového přiznání bylo v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Měl-li správní orgán I. stupně za to, že z daňového přiznání nelze dovodit příjmy, měl žalobce vyzvat k doložení dalších dokladů; stejně tak měl případně postupovat u zmiňovaného výpisu plateb na správu sociálního zabezpečení. Uvedl, že nebyly žádné indicie pro závěr, že by žalobce byl zátěží pro sociální systém České republiky.
4. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány měly povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a rozhodovat podle aktuálního skutkového stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Uvedl, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy. Zopakoval, že postup žalované lze považovat za přepjatý formalismus, který je zcela nezákonný.

5. Nesouhlasil s tím, jak žalovaná vypořádala odvolací námitku žalobce ohledně neoprávněnosti správního orgánu I. stupně pokračovat v řízení. Nezákonnost spatřoval v porušení § 65 odst. 2 správního řádu a zásad zakotvených v § 4 odst. 1, odst. 2 a odst. 4 správního řádu, neboť překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, tedy vada žádosti, nebyla odstraněna.
6. Žalobce setrval rovněž na své odvolací námitce, že správní orgán I. stupně byl povinen řízení na jeho žádost přerušit. Namítal proto porušení § 64 odst. 2 správního řádu. Zdůraznil, že z dikce zákona nevyplyvá prostor pro správní uvážení správního orgánu a že se jednalo o řízení o žádosti, které je ovládáno disposiční zásadou a jehož byl jediným účastníkem.
7. Trval rovněž na odvolací námitce spočívající v porušení § 52 správního řádu. Uvedl, že žalobce navrhoval důkaz výsledkem své osoby. Zopakoval, že v dané věci správní orgán I. stupně neměl skutkový stav ohledně příjmů a rodinného a soukromého života žalobce zjištěn jiným způsobem.
8. Žalobce namítal nepřiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasil s úvahou správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti rozhodnutí, kterou považoval za velmi omezenou; žalovaná pak žádnou úvahu o nepřiměřenosti rozhodnutí neprovedla. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně chybně uvedl, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, ačkoliv zde má snoubenku a nezletilou dceru. Doplnil, že podmínka přiměřenosti rozhodnutí vyplývá rovněž z § 2 odst. 4 správního řádu a z mezinárodních závazků České republiky. Zdůraznil, že je otcem nezletilého dítěte a že odcestování žalobce, byť dočasné, by nebylo v nejlepším zájmu dítěte. Jeho nezletilá dcera a snoubenka mají na území povolen dlouhodobý pobyt, který je vázán na studium snoubenky, není proto možné požadovat, aby s ním odcestovaly. Namítal, že správní orgány pochybily, pokud se nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti jejich rozhodnutí zjistit z úřední povinnosti, nevypořádaly se se všemi kritérii vyjmenovanými v § 174a zákona o pobytu cizinců a ani neprovedly výsledek žalobce. Uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí bylo nutno zkoumat nejen ve vztahu k žalobci, ale též k jeho rodinným příslušníkům.
9. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2017 odmítla veškeré žalobní námitky. K námitce, že se správní orgány nevypořádaly se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, tj. s daňovým přiznáním a platebním výměrem, žalovaná odkázala na stranu 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedla, že k doloženému platebnímu výměru nepřihlížela v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce jej mohl uplatnit dříve. Zdůraznila, že správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 15. 12. 2016 poučil o charakteru vad žádosti, způsobech jejich odstranění a následcích neodstranění vad ve stanovené lhůtě, k čemuž mu byla poskytnuta dostatečná lhůta. K dalším žalobním námitkám žalovaná uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a spisový materiál.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

11. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na svém procesním stanovisku a zdůraznila, že se správní orgány řádně nevypořádaly s námitkou žalobce týkající se nepřiměřeného zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobce, jelikož nevzaly v potaz skutečnost, že jeho dcera žije v České republice. Taktéž zdůraznila nesprávné posouzení listinných důkazů v dané věci, jelikož žalobcem doložené daňové přiznání spolu s platebním výměrem jsou řádnými důkazními prostředky způsobilými prokázat dostatečnost jeho finančních prostředků k zajištění pobytu na území České republiky. V této souvislosti poukázala na řadu rozhodnutí soudu jako na rozsudky Krajského soudu v Plzni vydané pod sp. zn. 30 A 95/2017, 30 A 172/2016, jimiž podpořila své tvrzení o neoprávněnosti správních orgánů vyžadovat v dané věci toliko daňové přiznání. Dále odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze vydané pod sp. zn. 9 A 218/2013, které se zabývalo otázkou nutnosti doložení dokladu o výši zaplaceného pojistného na sociální politiku. Právní zástupkyně žalobce uvedla, že si správní orgány mohly učinit úvahu o výši příjmu žalobce, jelikož je zcela zřejmé, že z listin doložených žalobcem činí jeho měsíční příjem částku 16 000 Kč, přitom vynakládá minimální náklady na bydlení cca ve výši 4 000 Kč měsíčně a za situace, kdy je životní minimum na částce 3 000 Kč měsíčně, je pak zcela zřejmé, že žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky, jelikož disponuje dostatečnými finančními prostředky k pobytu. Připustila, že výpočet byl učiněn bez rozpočtení nákladů na dceru a snoubenku žalobce, přesto byla přesvědčena, že i bez požadovaného výpisu plateb žalobce na správu sociálního zabezpečení si mohly správní orgány učinit úsudek o dostatečném finančním zabezpečení žalobce. Právní zástupkyně žalobce i k uplatněné námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí odkázala na řadu soudních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Azs 81/2016, 5 Azs 383/2019, 5 Azs 403/2019, 5 Azs 347/2019, 5 Azs 94/2019, kdy zejména akcentovala v nich obsažený názor soudu, že středobodem odvodnění správních rozhodnutí musí být úvahy týkající se dítěte ve vztahu k přiměřenosti správních rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
13. Žalovaná na ústním jednání rovněž setrvala na svém procesním názoru ve věci; odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a odmítla právní zástupkyni žalobce přednesené argumenty na ústním jednání. K úvahám právní zástupkyně žalobce ohledně výpočtu dostatečnosti finančních prostředků žalobce uvedla, že se jedná o nepřipustné odhady jednotlivých finančních částek na straně žalobce, s nimiž v žádném případě nemohou správní orgány ve věci řádným a určitým způsobem odůvodnit svá rozhodnutí. Doplnila, že v současné době se na území České republiky nenachází ani snoubenka žalobce ani jeho dcera.

III.

Obsah správního spisu

14. Žalobce podal dne 28. 6. 2016 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
15. Výzvou ze dne 28. 6. 2016 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, mj. také k předložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Součástí výzvy bylo i obsáhlé poučení týkající se prokazování úhrnného měsíčního příjmu, v němž je uvedeno, že forma dokladu o úhrnném měsíčním příjmu není zákonem přímo stanovena

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

a záleží zejména na druhu příjmu; jde-li o příjmy z podnikání, nejčastější formou je platební výměr daně z příjmu; dále je třeba pro účely stanovení čistého příjmu dané osoby doložit doklad z okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti a případně též doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění.

16. Žalobce následně k prokázání úhrnného měsíčního příjmu předložil daňovou evidenci. Správní orgán I. stupně dne 15. 12. 2016 žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žádosti. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že s žalobcem není společně posuzována žádná osoba a že žalobce předložil daňovou evidenci, která však nebyla podložena žádným dokladem prokazujícím příjem těchto finančních prostředků, a proto žalobce vyzval k předložení výpisu z účtu, ze kterého bude patrný příjem finančních prostředků v uvedené daňové evidenci. Součástí výzvy opět bylo i obsáhlé poučení týkající se prokazování úhrnného měsíčního příjmu. Žalobce dne 3. 2. 2017 opět předložil daňovou evidenci. Dne 18. 4. 2017 žalobce doložil kopii daňového přiznání za zdaňovací období roku 2016. Usnesením ze dne 5. 6. 2017 správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení.
17. Správní orgán I. stupně vydal dne 6. 6. 2017 rozhodnutí pod č. j. OAM-16877-22/DP-2016, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu neuděluje, a to dle § 46 odst. 1 a 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že ze spisového materiálu a z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že v případě žalobce není společně posuzována žádná osoba. Jako doklad příjmu žalobce předložil daňovou evidenci; tento doklad však nebyl podložen žádným dokladem prokazujícím příjem těchto finančních prostředků, správní orgán I. stupně proto žalobce vyzval k doložení výpisu z účtu. Žalobce následně předložil peněžní deník a pokladní knihu, které však nelze uznat jako doklady o úhrnném měsíčním příjmu, neboť jde o účetní doklady poukazující na obrát z konkrétní výdělečné činnosti bez nákladů na dosažení příjmů a nejedná se tudíž o doklady prokazující čistý příjem cizince; výpis z účtu nedoložil. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce neodstranil vady, na které byl řádně vyzván, a proto byl bezpředmětný nejen požadavek žalobce na opětovnou výzvu či výslech, nýbrž i předložení daňového přiznání nebo platebního výměru. Bezprostředním důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobce nebyl schopen doložit doklady, které by prokázaly, že disponuje dostatečným příjmem, ze kterého je schopen finančně zajistit svůj pobyt na území České republiky. Správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedl, že na území nepobývá žádný rodinný příslušník žalobce a je tak vyloučen zásah do jeho rodinného života. Dodal, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2013, ze samotné délky pobytu však nelze dovozovat nepřiměřený zásah do soukromého života cizince. Rozhodnutí bylo žalobci odesláno dne 6. 6. 2017 a doručeno dne 7. 6. 2017. Ve správním spise je poté založeno podání žalobce ze dne 5. 6. 2017, podané dne 6. 6. 2017, které obsahuje platební výměr za rok 2016.
18. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolal; v průběhu odvolacího řízení žalobce doložil rodný list dítěte žalobce. O odvolání žalobce, jehož obsah je obdobný podané žalobě, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. K námitce týkající se nevyhovění žádosti o přerušení řízení žalovaná uvedla, že správní orgán I.

stupně dostatečně odůvodnil, proč mu nebylo možné vyhovět, a že se žalobce proti tomuto usnesení měl možnost odvolat, což neučinil. Žalovaná shledala nedůvodnou námitku nedostatečně zjištěného stavu věci. Konstatovala, že žalobce byl vyzván k předložení výpisu z účtu, neboť se jedná o prostředek, kterým lze prokázat, že údaje o příjmech a výdajích zanesené v daňové evidenci odpovídají skutečnosti. Dodala, že z daňového přiznání není patrný výsledek vyměřovacího řízení, který je sdělován formou platebního výměru. Platební výměr byl doložen až v den vydání prvostupňového rozhodnutí a bez vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2016, bez něhož nelze vypočítat čistý měsíční příjem žalobce. Konstatovala, že žalobce byl k doložení výpisu z účtu řádně a srozumitelně vyzván; ve výzvě bylo rovněž podrobně vysvětleno, jaké doklady je zapotřebí předložit v případě, jde-li o příjmy z podnikání, jichž bylo dosaženo v tomto roce. Žalovaná uvedla, že § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet skutečností, správní orgán je proto povinen posuzovat pouze ty relevantní pro daný případ, a že se otázce přiměřenosti správní orgán I. stupně věnoval dostatečně. Zdůraznila, že se jedná o řízení o žádosti, ovládané dispoziční zásadou, a poukázala na uplatnění zásady koncentrace řízení.

IV.

Posouzení žaloby

19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydá, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*
23. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob;*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivost.

24. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
25. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minimů cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.
26. Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2006, o životním a existenčním minimu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) za započitatelné příjmy se pro účely tohoto zákona považují příjmy ze samostatné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem daně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou.

27. Stěžejním důvodem zamítnutí žádosti žalobce ze strany správních orgánů bylo zjištění, že žalobce nepředložil takové doklady, ze kterých by bylo možno stanovit jeho čistý měsíční příjem, resp. správním orgánům se nepodařilo žalobcův čistý měsíční příjem ověřit.
28. Soud konstatuje, že § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41, odst. [10], *„účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.“* Pro posouzení toho, zda žadatel je schopen si prostředky k dlouhodobému pobytu na území zajistit, je nutné znát jeho čistý měsíční příjem, přičemž zákonná právní úprava u tohoto typu pobytového oprávnění vyžaduje pravidelnost takového příjmu. Čistý příjem bývá, často i znatelně, nižší než hrubý příjem. Za situace, kdy by hrubý příjem cizince splnil podmínku ohledně zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců, avšak čistý příjem cizince by již tuto podmínku nesplnil, by nedošlo k naplnění účelu a smyslu podmínky doložení zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu, neboť cizinec by ze svého čistého příjmu (tj. skutečného příjmu, jež má k dispozici) po zaplacení nákladů na bydlení neměl k dispozici ani částku životního minima. U takového cizince by tudíž existovalo zvýšené riziko, že bude zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky. Povinnost prokazovat čistý příjem nadto vyplývá i ze zákona o životním a existenčním minimu.
29. Zákon o pobytu cizinců přitom neudává taxativní výčet dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018-29, jehož právní věta zní: *„[p]roказује-li жадателка о продлоужені длоуходобёго побыту свўй прўіем зпўсобем моужным, ктерў је законом о побыту цизинцў, быт на јинём мїстё (про прўіпад жадості у удёлені трвалёго побыту - вїз § 71 одст. 1 закона ч. 326/1999 Sb., о побыту цизинцў на ўземі Чёскё републикы), в соувїслості с проказованіем прўїмў апробоуан, а то дањовўм прїзнаніем, нелзе tento doklad, ктерў нені вўслонё в § 46 одст. 7 пїсм. б) закона о побыту цизинцў заповёжен, зчела ignorovat, а без далшїго жеј вїлочїт з доказованї. На том нїс немёні ані факт, же § 46 одст. 7 пїсм. ф) цїтованёго закона оравнўје справнї орган вўжадат сі platebnї вўмёр стврзужїцї вўмёренї данё.“* V projednávané věci přitom platí, že správní orgán I. stupně žalobce opakovaně vyzýval k prokázání úhrnného měsíčního příjmu a vyjmenoval druhy dokladů, kterými by žalobce zákonnou podmínku mohl naplnit. Nenutil žalobce k tomu, aby splnění této zákonné podmínky prokázal pouze výlučně platebním výměrem na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období za současného doložení dokladů příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ale uvedl, že může svůj příjem tímto způsobem doložit. Bylo tedy na žalobci, které doklady k prokázání svého úhrnného měsíčního příjmu doloží.

30. Podstatným v dané věci však není, zda žalobce mohl své příjmy prokázat daňovým přiznáním a platebním výměrem namísto daňové evidence podložené výpisem z účtu, ale to, zda samotné doložení daňového přiznání a platebního výměru bylo dostatečné pro prokázání a ověření úhrnného měsíčního příjmu žalobce. Žalobce totiž správnímu orgánu nejprve doložil daňovou evidenci, aniž by však následně k výzvě správního orgánu I. stupně doložil příslušný výpis z účtu, tudíž nebylo možné údaje v ní uvedené ověřit. Žalobce namísto výpisu z účtu doložil daňové přiznání a následně též platební výměr. [Soud pro úplnost konstatuje, že žalobce platební výměr předložil včas (srov. § 36, § 71 odst. 2 správního řádu).]. Soud se žalobcem souhlasí v tom, že úhrnný měsíční čistý příjem mohl prokázat těmito doklady a žalovaná byla povinna je akceptovat namísto požadovaného výpisu z účtu, což také žalovaná učinila. Soud tak konstatuje, že žalovaná v dané věci postupovala zcela v souladu s rozhodnutími Krajského soudu v Plzni vydanými pod sp. zn. 30 A 95/2017, 30 A 172/2016, na něž odkazovala právní zástupkyně žalobce na ústním jednání. Soud však na druhé straně zdůrazňuje, že čistý úhrnný příjem by bylo z daňového přiznání a platebního výměru možné zjistit pouze za předpokladu, že by spolu s nimi byl doložen doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení. Tento doklad však žalobce nepředložil, ač o tom byl správním orgánem I. stupně opakovaně poučován. Doklad o platbách pojistného je totiž jedním z potřebných podkladů k tomu, aby bylo možné určit skutečnou výši úhrnného měsíčního příjmu cizince. Od doložených příjmů výměrem finančního úřadu se uhrazené pojistné odečítá, což plyne z § 7 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu, na které zákon o pobytu cizinců odkazuje. Z předmětného dokladu by tak bylo možné zjistit, jakou konkrétní částku žalobce odvedl na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, a tedy o jakou částku se snížily jeho hrubé příjmy, které vyplývají z jím doloženého daňového přiznání a platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob. Žalobce neuvedl důvody, které by mu bránily takový doklad předložit, či to, že by pojistné již bylo zahrnuto do výdajů; z platebního výměru nebo daňového přiznání se taková skutečnost rovněž nepodává. Jestliže tedy žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně pouze daňové přiznání s platebním výměrem na daň z příjmu, prokázal tím toliko výši svého hrubého, nikoliv čistého příjmu. Správní orgány v projednávaném případě tedy nepochybily, pokud daňové přiznání a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob nepovažovaly za dostatečné doklady k prokázání příjmů a po žalobci vyžadovaly i doložení dokladu o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, resp. i pokud nepovažovaly daňovou evidenci za dostatečné prokázání příjmů a vyžadovaly i doložení výpisu z účtu. Právní zástupkyně žalobkyně během ústního jednání odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2016, č. j. 9 A 218/2013 – 75, na podporu svého tvrzení, že není zapotřebí ve věci předkládat předmětný doklad; soud však posoudil tento odkaz za zcela nepřiléhavý, jelikož v rozhodnutí, sp. zn. 9 A 218/2013, soud rozebíral povinnost doložit doklady ve smyslu jiného písmene citovaného zákonného ustanovení, a to dle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jímž se prokazuje mj. neexistence splatných nedoplatků na pojistném na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti a nikoli výše úhrnného měsíčního příjmu cizince jako v nyní posuzovaném případě. Soud k úvahám právní zástupkyně žalobce na ústním jednání ohledně výpočtu dostatečnosti finančních prostředků žalobce zcela přitakává vyjádření žalované, že rozhodně nelze určovat výši úhrnného měsíčního příjmu cizince „*odhadem*“, jak bylo ze strany právní zástupkyně žalobce na ústním jednání předestřeno; žalovaná správně konstatovala, že správní orgány by se dopustily nezákonného jednání, pokud by

přikročily k výpočtu úhrnného měsíčního příjmu „*odhadem*“, jelikož by odůvodnění rozhodnutí zatížily vadou nepřezkoumatelnosti.

31. Soud se z výše uvedených důvodů neztotožňuje s námitkou žalobce, že se žalovaná nevypořádala se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Rovněž tak soud nesdílí ani námitku nezákonného postupu správních orgánů při posuzování dostatečných prostředků žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky; nelze přitakat ani námitce přepjatého formalismu. Není pravda, že doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti není požadován zákonem; zákon o pobytu cizinců totiž není jediným zdrojem povinností cizince ve vztahu k doložení prostředků k dlouhodobému pobytu. Za příslušný příjem ve smyslu zákona o pobytu cizinců se totiž považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu. Nelze přisvědčit ani námitce, že správní orgány měly žalobce opětovně vyzvat k doložení dalších dokladů. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně, dostatečně a opakovaně poučen o tom, jakým způsobem je třeba úhrnný čistý měsíční příjem doložit.
32. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že správní orgány porušily svoji povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a že postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy. V dané věci to byl naopak žalobce, kdo neunesl své důkazní břemeno vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti. Soud k tomu odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38, jehož právní věta zní: „*[U]stanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 S., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje tři alternativní důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Třetí alternativa spočívající v tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti cizince, představuje odchylku od obecně platné zásady materiální pravdy a zakotvuje důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti. Tato alternativa se přitom může uplatnit jen, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ (cizinec se dostavil k výsledku a předložil požadované doklady). Při zkoumání, zda se naplnila některá z prvních dvou alternativ pro zamítnutí žádosti, se však uplatní zásada materiální pravdy a žadatele důkazní břemeno netíží.*“
33. Žalobce namítal neoprávněnost správního orgánu I. stupně pokračovat v řízení podle § 65 odst. 2 správního řádu, neboť překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, tedy vada žádosti, nebyla odstraněna. Žalobce byl vyzván k doložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem, k čemuž mu byla stanovena konkrétní lhůta. Žalobce po výzvě správního orgánu I. stupně doložil doklady, které považoval za dostačující, což ostatně ve svých podáních opakovaně uvedl. Správní orgán I. stupně měl poté toliko zvážít, zda byly odstraněny podstatné vady žádosti bránící pokračování v řízení, neboť v takovém případě by byl povinen řízení bez dalšího zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24). Správní orgán byl povinen toliko vyčkat, zdali žalobce ve stanovené lhůtě určenou povinnost splní. Poté, co lhůta uplynula, byl správní orgán oprávněn v řízení pokračovat, aniž by byl povinen zároveň zkoumat splnění povinnosti, pro kterou byla lhůta určena. V dané věci žalobce nebyl k výzvě správního orgánu I. stupně nečinný, požadované doklady dokládal a správnímu orgánu I. stupně nakonec nedoložil „pouze“ doklady k ověření údajů v žádosti; soud tedy v procesním postupu správních orgánů, jež pokračovaly v řízení, neshledal žádné pochybení.
34. Taktéž námitku žalobce ohledně výkladu § 64 odst. 2 správního řádu nemá soud za důvodnou. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

č. j. 4 As 16/2017-45, v němž uvedl, že „[u]stanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž podle Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.“ Povinnost správního orgánu přerušit řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu není automatická a neomezená. Nelze tedy souhlasit s výkladem žalobce, že jedinou podmínkou je, že s přerušením musí souhlasit všichni, je-li více žadatelů. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán I. stupně jeho žádost o přerušení řízení odmítl bezdůvodně. Správní orgán I. stupně v usnesení ze dne 5. 6. 2017, jímž v souladu s § 64 odst. 4 správního řádu žádosti o přerušení nevyhověl, uvedl, že řízení se nachází před vydáním rozhodnutí, že podání této žádosti se jeví jako účelové s cílem neúměrně prodloužit řízení a zneužít § 64 odst. 2 správního řádu a že žalobce byl jasně upozorněn na chybějící doklady a na způsob odstranění vad a byla mu k tomu dána přiměřená lhůta. Soud rovněž podotýká, že žalobce navrhoval přerušit řízení za účelem doložení platebního výměru; jak však již bylo podrobně odůvodněno výše, včasné předložení tohoto dokladu nemohlo na konečném rozhodnutí správních orgánů ničeho změnit.

35. Soud přisvědčil žalované i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výsledku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31, konstatoval, že správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ V projednávané věci správní orgán I. stupně zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. S ohledem na obsah správního spisu a povahu daného řízení se s tímto závěrem soud ztotožnil, neboť žalobce nemohl doložení požadovaných dokladů nahradit svým výsledkem. Namítal-li žalobce, že správní orgány neměly dostatečně zjištěny skutkový stav týkající se jeho rodinného a soukromého života, soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na Českou republiku, k jejichž narušení mělo zamítnutím žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výsledku konkretizovat. Žalobce naopak v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu kolonku týkající se dětí přeškrtl a o existenci své dcery a družky nic neuvedl ani například v souvislosti s poučením o tom, kdo jsou společně posuzované osoby při prokazování úhrnného měsíčního příjmu cizince. Žalobce se o své družce a jejich nezletilé dceři, se

kterými údajně žije ve společné domácnosti, poprvé zmínil až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to i přes to, že dceři byly v den podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu téměř dva roky.

36. Soud na tomto místě konstatuje, že § 82 odst. 4 správního řádu zakotvuje zásadu koncentrace pro nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, které nemohly být účastníkem řízení uplatněny dříve. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dle kterého *„[s]myslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“* V projednávané věci bylo vedeno řízení o žádosti žalobce, tedy nebylo zahájeno z moci úřední, nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání; žalobce neuvedl ani žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohl rodný list předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Aplikace koncentrace řízení proto nebyla v projednávané věci zbytečným formalismem, žalovaná tak v dané věci postupovala zcela správně a v souladu se zákonem. Soud se naopak podivuje nad tím, že žalobce v jím podané žádosti svou dceru ani družku neuvedl, čímž je sám před správním orgánem „zapřel“ s právní orgán I. stupně nemá zákonem stanovenou povinnost vyhledávat případné rodinné příslušníky účastníka řízení.
37. Žalobce dále namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentují úvahy správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince zkoumat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, nikoli povinnost správních orgánů v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, v jehož odůvodnění se uvádí, že *„[v]e smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. (...) Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“* Soud se tudíž ztotožňuje se žalovanou v tom, že správní orgány nebyly v projednávané věci povinny se zabývat dopady žalobou napadeného rozhodnutí do

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rodinného a soukromého života žalobce, proto se ani soud nebude z důvodu zjevné nadbytečnosti zabývat poukazy na judikáty, týkající se nezbytnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí zejména ve vztahu k dětem účastníka, uvedené právní zástupkyní žalobce na ústním jednání. Námitku žalobce o nesprávném posouzení dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce tak soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou. Soud však dodává, že správní orgány přesto vyhodnotily, že rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (zejm. str. 5-6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Vyčítal-li pak žalobce úvaze správních orgánů její omezenost, je nutné připomenout, že je výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím obsaženým v demonstračním výčtu v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Žalobce žádné konkrétní rodinné, sociální a kulturní vazby netvrdil, resp. poprvé tvrdil až v odvolacím řízení, kdy nejprve bez dalšího pouze obecně konstatoval, že má na území České republiky družku a dítě, aniž by tyto osoby jakkoli individuálně specifikoval a vyčetl správním orgánům, že si informace o jejich existenci samy nezjistily. Tato strohá tvrzení žalobce zůstala po celé odvolací řízení jen v obecné rovině. Je pravdou, že dne 24. 7. 2017 žalobce bez dalšího do spisu žalované doložil rodný list dítěte. Soud na tomto místě uvádí, že je s podivem, že žalobce, který v řízení před soudem postavil značnou část žalobních námitek právě na nesprávném posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. přímo namítal *ignoraci* svého dítěte a družky ze strany správních orgánů, však nejprve jejich existenci správním orgánům *de facto* zapřel, když se o nich vůbec nezmínil ani v žádosti a poté, co podal odvolání, jejich existenci sice přiznal, ale nesdělil o nich nic konkrétního. Nicméně ani tyto nové skutečnosti nemají vliv na výše uvedené posouzení námitky jako nedůvodné.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu